

LENA KIEFER

WEST

WELL

KÖNNYŰ ÉS NEHÉZ

Dream
válogatás

A TESTVÉREINK MEGHALTAK, MERT SZERETTÉK EGYMÁST. A MI SORSUNK, HOGY UTÁLJUK A MÁSÍKAT. DE MI VAN, HA EZ LEHETETLEN?

Amikor Helena Weston visszatér New Yorkba, egyetlen cél vezérli: a nővére becsületén esett csorbát szeretné helyreállítani, kerül, amibe kerül. Két és fél év telt el azóta, hogy Valerie-t és élete szerelmét, Adamet egy átbulizott éjszaka után holtan találták egy szállodai szobában, és a férfi családja azóta sem szalaszt el egyetlen alkalmat sem, hogy kizárólag Valerie-t hibáztassák a tragédiáért.

Egyedül Helena az, aki szilárd meggyőződéssel hisz nővére ártatlanságában, és mindent megtesz, hogy kiderítse, mi történt valójában azon a végzetes éjszakán. Ám az igazság keresése közben nem más, mint Jessiah Coldwell – Adam öccse – áll az útjában. Helena tudja, hogy minden ízében gyűlölnie kellene Jesst. A férfi azonban olyan érzéseket ébreszt benne, amikkel szemben hamarosan tehetetlen lesz...

VAJON A MÚLT TRAGÉDIÁJA ÖRÖKRE ÉKET VER KÖZÉJÜK,
VAGY A VONZALMUK ERŐSEBB LESZ MINDEN MÁSNAÁL?

LENA KIEFER

Gyerekkora óta lelkes történetmesélő. A középiskola után egy rövid időre belevetette magát a paragrafusok és törvények világába, hogy aztán még időben visszataláljon az irodalomhoz és a germanisztika szakhoz. Jelenleg férjével Bréma közelében él. A SPIEGEL bestseller-listájának előkelő helyén szereplő fantasyregényeiről és fiatal felnőtteknek szóló történeteiről egyaránt ismert.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.lena-kiefer.de

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatas

Dream
válogatás

„A Westwell – Könnyű és nehéz egyesítimindazt, amit a fiatal felnőtt könyvekben szeretek: lángoló érzelmeket, drámai fordulatokat és tökéletes mennyiségű feszültséget. Lehetetlen nem drukkolni Helenának és Jessnek!”

SARAH SPRINZ /DUNBRIDGE AKADÉMIA/

„Drámaiságával számomra ez a történet egyfajta modern Rómeó és Júlia. Figyelem: aki elkezdi, garantáltan nem tudja majd abbahagyni! De jó hír: a Westwell-sorozat folytatódik további két kötettel.” AMAZON

„Nagyon tetszett ez a regény, végig kitartott a feszültség, és tele volt váratlan fordulatokkal. Nem tudtam letenni, és az a függővég! Alig várom, hogy olvashassam a folytatást.”

GOODREADS

„Teljes mértékben magával ragadott ez a történet. Helena és Jessiah szemszögét is megismerjük, drukoltam nekik, velük együtt nevettem, és estem szerelembe. Nagyon érzelmes, romantikus, izgalmas, ugyanakkor tragikus szerelmi történet ez, amely a tündérmese és a kemény valóság határán egyensúlyozik. Imádtam!”

STORYGRAPH

Dream
válogatás

LENA KIEFER

WEST WELL

KÖNNYŰ ÉS NEHÉZ

— részlet —

Dream
válogatás

I

Helena

Az otthon ott van, ahol a szív lakozik.

Valahogy mindig akkora baromságnak tartottam ezt a mondást. Üres frázis, amit az emberek giccses Valentin-napi kártyákra nyomtatnak, vagy magukra tetováltatnak, csak mert jól hangzik, pedig az égvilágon semmit nem mond. Ám miután elküldtek otthonról, rájöttem, hogy ez a mondat nagyon is sok igazságot rejt magában. És most, két és fél év után, ahogy a taxi ablakán át újra elém tárult New York gyönyörű látképe, úgy éreztem, mégiscsak érdemes elgondolkozni e szavakon. Melyek valószínű többek annál, hogy a legközelebbi tetoválószalomba vonzzák az embert. Ahhoz mindenesetre elegendők, hogy máris hatalmas gombócot érezzek a torkomban.

– Először van itt? – kérdezte a taxisofőr, a gondolataimból kizökkenve.

– Nem – válaszoltam. – New Yorkban születtem, és itt is nőttem fel. Bár most egy ideig távol voltam. – Úgy fél életem át, legalábbis nekem ez volt az érzésem.

Ez idő alatt megtanultam, mit jelent az otthon. Vagy milyen, amikor azt el kell hagyni. Mert amíg az ember a számára megfelelő helyen él, addig azt a fájdalmas összehúzódot

sem kell elszenvednie a gyomrában, ami folyton azt üzeni: *Itt nem lehetsz boldog. Te nem tartozol ide.*

A visszapillantó tükörben összetalálkoztott a tekintetünk a sofőrrel.

– Szóval, akkor örül, hogy visszajött?

– Igen. Az nem kifejezés. – Semmire sem vágytam jobban, mint erre a napra, amikor végre visszatérhetek New Yorkba. Ugyanakkor félttem is tőle. Bármennyire is szerettem a várost, igazából csak vele együtt tudtam az itteni életet elképzelni. Valerie-vel.

Mihez kezdek én itt nélküle?

A kérdés még akkor is ott motoszkált a fejemben, amikor a Robert F. Kennedy hídon áthajtottunk Manhattanbe. Ámulva bámultam ki az ablakon, mintha tényleg az a turista lennék, akinek a taxisoőr hitt engem. Minden egyes épületet, ami mellett a szűk utcákban elhaladtunk, alaposan megfigyeltem, ahogy az embereket is az öltözkűkben, az elegánstól az egészen lepukkantig, a hot dogostól az újságárusig. És minden egyes megtett méterrel éreztem, hogy valami felszabadul bennem, és gyógyulni látszik. Noha a seb, amit magamban hordoztam, olyan rettenetesen mély volt, hogy tudtam, valójában sosem fog teljesen bezáródni. Mert a szívem egy része hiányzott, és mindig is hiányozni fog. Ám legalább a másik része most visszakerült oda, ahová való.

Még két kereszteződés és három lámpa, és máris a Park Avenue-n találtuk magunkat. Ilyenkor, vasárnap délelőtt, a szokásosnál jóval kisebb volt a forgalom, így alig telt el néhány perc, és a sofőr máris lekanyarodott a kívánt címtől néhány háztömbnyire lévő, szabad helyre. Kártyával fizettem, majd miután a férfi a csomagjaimat is kipakolta, megköszöntem.

– Isten hozta újra New Yorkban! – Bólintott, beszállt, és néhány pillanattal később a jármű már el is tűnt a sárga autók véget nem érő forgatagában. Egy pillantás az órámra mutatva, hogy alig múlt tíz óra. Tökéletes időzítés, pont úgy, ahogy

terveztem. Még egyszer belélegeztem a hideg, februári levegőt, majd a bőröndömet megragadva elindultam a sötét esőbeállóval fedett, jól ismert bejárat irányába, mely felett a *Park Avenue 740* felirat állt. Egy fiatal férfi sűrű zakóban és fekete nyakkendőben nyitott ajtót nekem, ahogy közeledtem. Az előcsarnokban kellemes meleg fogadott.

– Jó reggelt, kisasszony! – üdvözölt a pult mögött álló portás, arcán udvarias, ám kissé távolságtartó mosollyal.

– Jó reggelt! – feleltem egyszerűen, hisz még soha nem láttam itt, és ezért fogalmam sem volt, hogy hívják. Korábban ismertem mindenkit, aki a házunkban dolgozott. Ám két és fél év hosszú idő egy ilyen városban.

– Kihez parancsol, kérem? – vette kézbe a pulton lévő telefont.

Amennyire tudtam, próbáltam palástolni, mennyire megdöbbsen a kérdésen. A portás nyilvánvalóan új volt, én pedig egy nappal korábban érkeztem, így nem várhattam tőle, hogy tudjon rólam. Pláne, hogy az adott pillanatban még csak nem is úgy festettem, mint akire számítottak volna.

– Westonékhöz – mondtam barátságosan.

– Westonékhöz? Van időpontja? – engedte le a telefont, meglehetősen kétkedő arcot vágva. Tekintete a kopott bőrdszekimetre és a farmeromat pásztázta, mintha csak azon tűnődne, vajon hova rejtettem a fegyvert, amivel megzsarolhatom, elrabolhatom, vagy ha úgy tetszik, akár láb alól is eltehetem a mélyen tisztelet Weston családot. Olyan jó lett volna ezt a szemébe mondani, ám a humornak ezen fajtája nem igazán volt elfogadott ebben a házban. A pult mögött egy rendőrségi vészcsengő lapult, akár a bankokban. És semmiképp sem akartam egy őrizetbe vétellel indítani a visszatérésemet New Yorkba.

– Helena Weston vagyok – maradtam inkább a szintiszta igazságnál. – A lányuk.

– A lányuk? – nézett a portás továbbra is kétkedve.

– Igen, az. – Sóhajtván kotorásztam a tárcám után a táskában, hogy megmutassam a New York állambeli jogosítványomat, amin egy három évvel ezelőtti kép díszelgett rólam. Ahogy rápillantottam, nagyot fintorogtam. Ez a szörnyű frufu tényleg nem volt valami jó ötlet.

Letettem a jogosítványt a pultra, ujjammal a nevemre bökve.

– Még mindig szükségem van időpontra?

Azonnal megváltozott a portás arckifejezése.

– Ó, kérem, bocsásson meg, Miss Weston, nekem fogalmam sem volt róla... nekem azt mondták, hogy csak holnap érkezik. – *És egészen más öltözkében*, árulkodott erről a kis kiegészítésről döbrent arckifejezése. Elvégre engem New Yorkban mindenki csak dizájnerek ruhákban ismert, a frizurámat minimum ötszáz dolláros beállításban, nem pedig ebben az egyszerű copfban, ahogy mostanában hordtam.

– Semmi baj. De most már felmehetnék?

– Természetesen – mondta lelkesen. – Bejelenthetem?

– Nem – ráztam meg a fejem. – Meglepetésnek szánom.

Egy pillanatra mintha az aggodalom szikráját láttam volna a tekintetén átsuhanni, miszerint lehet, hogy mégiscsak egy profi gyilkos áll előtte – és legkésőbb másnap ő is ott szerepel majd a bulvárlapok címlapján. De aztán a bőrröndömre mutatott.

– Gondoskodjak a csomagjairól?

– Nem szükséges, majd én felviszem.

Bólintott.

– Legyen szép napja, Miss Weston! Isten hozta újra itt-hon!

– Köszönöm... Hogy is hívják?

– Lionelnek, kisasszony.

– Hát akkor, köszönöm, Lionel. – Elmosolyodtam, fogtam a bőrröndömet, és a két lift egyikéhez gurítottam.

Ahogy a márványpadlós, mahagónifából készült fülkébe léptem, mely, akár a régi szép időkben, továbbra is a festék,

a parfüm és a szivar egyvelegének enyhe aromáját árasztotta, emlékek egész hada rohamozott meg. Miként lifteztem itt gyerekként apámmal az első iskolai napon, mérhetetlen büszkeséggel a szívemben. Hogyan hancúroztunk itt Parker Harrissonnal tizenhat évesen, míg Gregoryék a negyedikén rajta nem kaptak minket. Hogyan öltöztünk át titokban Valerie-vel a liftben, amikor egy brooklyni parti kedvéért ott hagytuk az előkelő vacsorát. És hogyan mesélte el e szűk hely falai közt, hogy találkozott élete szerelmével.

A hirtelen rám törő szomorúság egyszerre újra azzal a veszéllyel fenyegetett, hogy nem enged, hogy feneketlen szakadékba ránt, ám ezúttal nem hagyhattam, hogy így legyen, mélyen belelegeztem, majd újra ki, minden erőmmel próbáltam ellenállni az érzésnek. Öröm. Igen, ez az, most érezni akartam. Örömet, hogy érkezésemmel meglephetem a családot a szokásos villásreggelijük közben. Nem is, a *mi* közös villásreggelinken. Mert mostantól én is újra részese lehetek ennek az eseménynek. Mostantól kezdve minden vasárnap ott ülök majd az ebédlőasztalnál, első osztályú kávé kortyolgatva, miközben Lincolnnal, a bátyámmal azon vitatkozom, ki kapja a Madison francia pékségéből származó utolsó falat croissant-t. Aminek már a gondolatától is összefutott a nyál a számban.

A lift megállt a választott emeleten, én pedig kiszálltam, és a folyosóról nyíló egyetlen ajtóhoz léptem, majd becsengettem. Vincent, a komornyikunk, mindig gondosan ügyelt arra, hogy egyetlen látogatót se várákoztasson a bejáratnál tíz másodpercnél tovább, ezért lassan számolni kezdtem, mintha ez lenne a visszaszámlálás a régi-új életembe.

10. 9. 8. 7. 6. 5. 4. 3. 2. 1.

De nem történt semmi. Kicsit vártam, de még mindig semmi, sem akkor, sem később.

Talán nem nyomtam meg elég erősen a gombot? Vagy apa és Lincoln már megint olyan heves politizálásba merült, hogy Vincent nem hallotta volna meg a bejárat csengőt?

Újra próbálkoztam, ezúttal is sikertelenül.

Kedveszegetten kotorásztam a kulcsom után a vállamra vetett táskában, és nyitottam ki az ajtót. Ám, miután beléptem kétszintes lakásunk roppant elegáns előszobájába, még akkor sem hallottam semmit. Sem hangokat, sem evőeszközök csörömpölését a tányérokon. Síri csend honolt mindeütt.

– Halló? – kiáltottam fel az emeletre vezető lépcsőn, amiktől valahogy olyan ostobán éreztem magam. – Van itt valaki?

Mire mintha valami mozgásra lettem volna figyelmes az emeletről, és néhány pillanattal később már láttam is, hogy valaki lefelé tart a lépcsőn. Valaki, akinek minden egyes lépésénél halk visszhangot vertek a cipősarkai.

– Helena? – Anyám elhűlve nézett le rám. – Te meg hogy kerülsz ide? Csak holnapra vártunk. – Brit akcentusa ismerősen csengett a fülemnek. Nem csoda, hisz mást sem hallottam az elmúlt években.

– Szia, anya! – mosolyogtam. – Meglepetés! Gondoltam, kicsit korábban jövök, hogy nehogy lemaradjak a villásreggeliről.

A villásreggeliről, amely a jelek szerint nem is került megrendezésre, hisz az ebédlőasztal, ahogy a nyitott, kétszárnyú ajtón át láttam, teljesen üresen állt. Semmi croissant, sem gőzölgő rántotta, sem tejeskávé. Na és anyám öltözéke – sötét-kék, szűk ruha, gondosan feltűzött frizura, magas sarkú cipő – sehogy sem illett a szokásos vasárnapi szertartáshoz, amin kivételesen mindannyian pizsamában, melegítőnadrágban vagy fürdőköpenyben jelentünk meg az asztalnál.

A hangulatom egy újabb szintet süllyedt. Innen már csak a legmélyebb pont, a pince volt hátra.

– Te meg hogy kerülsz ide? – nézett rám szigorúan.

– Taxival – feleltem őszintén, ám ugyanabban a másodpercben rájöttem, hogy ez hiba volt tőlem.

– *Taxival?* – Anyám hangja egy árnyalattal még harsányabbá vált. Ami nála már-már felért a hisztérikussal. – Ne-

ked elment az eszed? Mit gondolnak az emberek, ha fényes nappal a házunk előtt egy taxiból látnak kiszállni valakit?

Nagy levegőt vettem.

– Ebben a városban mindenki taxival jár, anya.

– De te nem vagy mindenki, Helena. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy bárki is azt higgye, nem tudod, mi helyes és mi nem.

– De hisz nem is látott senki – motyogtam halkán. Miközben már majdnem kicsúszott a számon: *Kit érdekel, mit gondolnak rólam az emberek? Valerie-t sem érdekelt soha.* Ám nem lett volna túlzottan bölcs dolog mindjárt az első nap kivívni anyám haragját. Tartoztam neki, amiért újra itt lehettem. És nem bánthattam meg, ha azt akartam, hogy ne bánja meg a döntését. – Erre nem gondoltam, sajnálom. Cambridge-ben egyszerűen csak taxiba ültem, mindig úgy utaztam.

– New York nem Cambridge, kedvesem. De hisz tudhatnád – fújtatott hangosan, hogy alig öt másodpercre rá máris újra az a Blake Weston legyen, az apám ősei által felépített birodalom rendíthetetlen uralkodótársa. Sokan első pillantásra talán azt hihették, hogy anyám a gazdag férfiak mellett álló nő prototípusa, aki neveli a gyerekeit és mindenben támogatja a férjét. De egy, a társaságában és az éles eszével eltöltött fél óra – és máris mindenki kigyógyult ezekből az előítéletekből.

– Miért nincs itt senki? – kérdeztem. – Vasárnap mindig együtt szoktunk reggelizni. – A bátyám ugyan egy ideje már nem lakott itt, ám ilyenkor ő is mindig átjött.

– Sajnálom, ha kifejezetten ezért érkeztél korábban – jött oda hozzám anyám, hogy megöleljen, ha csak futólag is. – Nekem azonban a Műemlékvédelmi Egyletben van megbeszélésem, az apád pedig keddig Washingtonban tartózkodik üzleti ügyben. Ma sajnos nincs villásreggeli.

Csak ma? Arckifejezéséből ítélve ez így, ebben a formában nem teljesen volt igaz. Vagy csak túl sok időt töltöttem az elmúlt hónapokban a nonverbális jelek, arckifejezések és

a testbeszéd tanulmányozásával. Elvégre ez is része volt a terem előkészítésének. Méghozzá a holnaptól életbe lépő teremének.

– Oké, akkor talán majd jövő héten – feleltem, és próbáltam kivenni legalább egy egészen aprócska jelet az arckifejezéséből. Ám abból semmit sem lehetett leolvasni. Már ami a villásreggelit illeti. A hosszú, sötét lófarkamra eső pillantása már egész másról árulkodott.

– Úgy látom, sürgősen elkélne nálad egy hajigazítás. Holnapra kérek is időpontot Caránál. Meg amúgy is, mi ez a gönc rajtad? – fogdosta becsmérő arckifejezéssel a dzsekimet, melyet néhány hónapja vettem egy kis üzletben Cambridge-ben. Ha anya tudta volna, hogy még használt is, Műemlékvédelmi Egylet ide vagy oda, valószínű ott helyben megfürdetett volna egy jó adag fertőtlenítőszerben.

– Ez vintage. Ezt hordják most odaát a szigeten.

– Itt viszont nem – adta röviden a tudtomra. – Nem szeretném, ha bárki is meglátna a városban ebben az öltözkében. Ha kérhetném, minél hamarabb szabadulj meg tőle.

Csak a holttestemen keresztül, gondoltam.

– Persze – mondtam, és mosolyogva hozzátettem: – És hol van Vincent? Szeretnék beköszönni neki.

– Chicagóban marad egy ideig, mert beteg a nővére. Egyelőre nem tudni, mikor tér vissza. Ha egyáltalán.

Erről fogalmam sem volt. Nekem miért nem mondta senki? Elvégre a komornyik ugyanúgy a családjunk része.

– És a személyzet többi tagja?

– Szabadnapot kaptak, mert azt hittük, ma úgysem tartózkodik idehaza senki. – Anyám fogta a táskáját és a kabátját. – Most mennem kell. Addig pakold ki nyugodtan a holmidat, rendben? Jó, hogy újra itt vagy – simogatta meg az arcom, ám a szavai inkább mintha azt visszhangozták volna: *Jó lenne, ha nem kéne megbánnom, hogy miattad még az apáddal is szembeálltam.* Az apám ugyanis jobb szeretete volna, ha a tanulma-

nyaim végéig inkább Angliában maradok. Vagy még jobb, ha életem végéig.

Bólintottam, továbbra is mosolyogva. Azonban alighogy becsukódott anyám mögött az ajtó, és egy szál magam maradtam az előcsarnokban, máris éreztem, ahogy a csalódás teljes súlyával ránehezedik korgó gyomromra. Igazából nem egészen így képzeltem a visszatérésemet. Az első naptól kezdve, hogy akaratom ellenére abba az angliai internátusba küldtek, csakis ez a pillanat lebegett a szemem előtt és a szívemben. A pillanat, amikor végre visszatérhetek. De nem ám a nővérét elvesztett, tétlenségre kárhoztatott jó kislányként. Hanem akként az elszánt, fiatal nőként, aki azért jött, hogy kiköszörülje a Valerie becsületén esett csorbát. Hát, ez lett volna az a pillanat. Akkor miért volt olyan szörnyű érzés?

A lépcsőhöz mentem, már emeltem is a lábam, mégsem léptem fel az első lépcsőfokra. Odafent volt a szobám, na és persze Valerie-é is, és rettenetesen félttem, mi lesz, ha belépek, és egyszerre előzönlének az emlékek. Egyrészt vágytam rá, hogy a dolgai között lehessenek, és újra magam mellett *érezzem* a nővéremet. Mindent, ami ő volt, és mindent, amit nekem jelentett. Ám a félelem most is győzedelmeskedett. Így, a lépcsőt magam mögött hagyva, inkább bementem a nappaliba.

Túl sok minden nem változott, mióta utoljára itt jártam. Ugyanazok a régiségek, ugyanaz a brokát tapéta, a régi, bőr Chesterfield kanapé és a nehéz szőnyegek – és persze mindenütt frissen vágott virágok. Az ebédlőben lógó óriásfestmény mondjuk új volt, valami régi mester zord csatajelenetet ábrázoló munkája. Szüleimnek a barokk műalkotások iránti vonzalma egy cseppet sem hiányzott; az én ízlésem réges-rég más irányt vett. Ahogy az sem volt véletlen, hogy a Modern Művészetek Múzeuma az elsőik között szerepelt a listámon, miket akarok megnézni New Yorkban. Még két évvel ezelőtt írtam, amikor világossá vált előttem, hogy nem egyhamar fogok visszatérni az Egyesült Államokba.

A szüleim még karácsonyra sem engedték, hogy hazajöj-jek, inkább az egész család repülőre ült, hogy ők látogassanak meg engem Angliában. Akkora pánik fogta el őket, hogy én is úgy végzem, mint Valerie, hogy minden erejükkel azon voltak, hogy ettől a várostól távol tartsanak.

Bár nem igazán tudtam, mit jelent, hogy *úgy végzem, mint Valerie*. Hogy boldog leszek? Teljes? Szerelmes? Mert ő az volt, amikor meghalt.

És már megint ott volt, a gombóc a torkomban, amit újra csak lenyeltem. Aztán úgy döntöttem, hogy nem maradok tovább, ha már egyszer úgyszincs otthon senki. *Az otthon ott van, ahol a szív lakozik?* Hát, most nem egészen így éreztem. De az is lehet, hogy a szívemnek csak egy kis löketre volt szüksége, és amint az ajtón kívül leszek, máris sokkal jobban érzem majd magam. Elvégre az otthon nemcsak az, ami idebent van, hanem az is, ami odakint. És nekem New York City volt az otthonom.

Megráztam magam, és visszasiettem az előszobába, majd felkaptam a táskámat, és az ajtóhoz mentem.

Itt az ideje, hogy egy kis friss levegőt szívjak, gondoltam.

2

Jessiah

A Rockaway Beach strandja szürke volt, és üres, amikor aznap reggel kijöttem a vízből, és ledobtam a deszkámat. Lerogytam mellé a kemény homokra, a hátamra fordultam, és megpróbáltam levegőhöz jutni.

A hullámok aznap reggel tökéletesek voltak – hatalmasak és kiszámíthatatlanok, épp úgy, ahogy szeretem –, ám egyben nagy kihívást is jelentettek számomra. A tenger igencsak fagyos volt az évnek ebben a szakában, és valahányszor a deszkáról a vízbe merültem, olyan érzés volt, mintha hirtelen egy mélyhűtőben találtam volna magam. Ennek ellenére olyan gyakran jöttem, amilyen gyakran csak tudtam. Ötfokos vízben szörfözni elég nagy örültség, de még mindig jobb, mint a semmi. Nekem pedig úgy kellett a mozgás, mint másnak az oxigén, és inkább vágják le a két lábam, mint hogy én egy edzőteremben futópadra álljak. És még ha a képzeletem nem is tudta elérni, hogy az ausztrál tengerparton érezzem magam, a deszkán legalább megadatott a szabadság illúziója. Ez némi segítséget nyújtott abban, hogy ne örüljek meg végleg.

Néhány percig csak feküdtem, míg azt nem éreztem, hogy a testembe újra visszatér az érzékelés, és a tudóm sem szúr már annyira. Felálltam, fogtam a deszkámat, és elindultam a fekete pick-uphoz, mely egy hóval borított sáv mögött állt

a parkolóban. *Minek neked ilyen hatalmas autó, Jess?*, csengtek Balthazar barátom szavai a fülembe. *Hisz New Yorkban vagyunk.* Igen, pont azért, gondoltam. Emellett a kocsi mellett legalább az érzés megmaradt, hogy bármikor elmenekülhetek ebből az átkozott városból. Persze ez csak vágyálom maradt, de így is viszonylag gyakran sikerült megmentenie a napomat.

Két másik szörfös is a közelben parkolt le a lakóautójukkal, futólag odaköszöntem, majd a deszkámat a furgon hátlájához kötöztem, és kicipzároztam hátul a neoprén ruhámat. Két karommal sietve kibújtam belőle, leengedtem egészen a derekamig, és ahogy a jeges szél a nedves bőrömbe mart, szinte hallottam, hogyan koccannak össze a fogaim. Egek, hogy én mennyire utálom a hideget! Mindig is gyűlöltem, holott New Yorkban születtem. Fogalmam sincs, a génjeim honnan vették, hogy valami melegebb éghajlatról származom, de láthatóan eszük ágában sem volt alkalmazkodni a jelenlegi életkörülményeimhez.

Az anyósülésről gyorsan előhalásztam egy meleg pulcsit, belebújtam, a kapucnit nedves hajamra húztam, és felvettem a szabadidőnadrágomat. Néhány rutinszerű mozdulat, és máris száraz ruha volt rajtam, a neoprén holmimat a rakodótérben lévő deszkára dobtam, és beszálltam az autóba, hogy a fűtést a legmagasabb fokozatra kapcsoljam. Talán szerencsém lesz, gondoltam, és mire a városba érek, újra érzem minden porcikámat.

Vasárnap a forgalom sem volt olyan katasztrofális, mint máskor, de – miután egy építkezés miatt a Williamsburg hídon dugóba kerültem – még így is csaknem egy órába telt, mire visszaértem Manhattanbe. Épp azon morfondíroztam, hogy a rövidebb utat válasszam-e, vagy inkább a gyorsforgalmin menjek, amikor megcsörrent a telefonom. Amikor megláttam a nevet a kijelzőn, egy rövid ideig elbizonytalanodtam. Aztán végül mégiscsak felvettem.

– Helló, Trish! – üdvözöltem anyámat a kihangosítón át. Valahogy sehogy sem vette volna jól ki magát „jó reggelt”-tel köszönni. Hiszen vasárnap volt, és az idő már jóval kilenc után járt. A napnak ebben a szakában ő már túl volt a szokásos, tíz kilométeres kocogásán, három új projektet tervezett, és ha minden igaz, az új asszisztensét is kirúgta.

– Jess, merre vagy? – kérdezte tőlem. *Na igen, mindenféle köszönés nélkül.* Ami annyit tett, hogy igencsak rossz a kedve, és ennek minden bizonnyal én vagyok az oka. Az évek során volt alkalmam bőven megtanulni, miként értelmezzem Trish Coldwell mondatait.

– Útban hazafelé a tengerpartról. – Amikor valaki már megint rám dudált mögöttem, a szemem forgattam. *Attól még nem tudok gyorsabban menni, ha itt tülkölsz, és csak felidegesíted a körülötted lévőket.* Mi ütött az emberekbe ebben a városban? – Miért kérded? Elivel minden rendben?

– Igen, az öcséd jól van – válaszolta türelmetlenül. – De tegnap este odaküldtem Indigót a lakásodra egy csomó ruhával, és te nem voltál ott. – Ez olyannyira szemrehányóan hangzott, mintha legalábbis az asszisztensével készültem volna randevúra, és se szó, se beszéd felültettem volna. Ez annyira jellemző volt Trishre. Mintha az egész világ folyton körülötte forogna.

– Akkor talán előtte szólnod kellett volna, hogy átküldesz valakit – feleltem, még azzal sem törődve, hogy a hangomban lévő bosszúságot elrejtsem. – Különben is, *van* mit felvennem ma estére.

– Nem, nincs. Ez egy nagyon fontos esemény, és mindenki ott lesz. Nem jelenhetsz meg olyan szmokingban, ami már egyszer volt rajtad.

Na igen, mert ezek a csupa előkelő körből származó urak és hölgyek bizonyára képesek megkülönböztetni az egyik fekete szmokingot a másiktól – mint ismeretes. Az is lehet, hogy titokban fotókat készítenek, vagy mint a szegények titkosügynökei, egy kis füzetbe feljegyeznek minden apró rész-

letet. És mint akinek nincs jobb dolga, végig azon jár az eszük, vajon ki szegi meg épp az etikettet. Vicces, hogy e gondolatra egy bizonyos név jutott eszembe. Vagyis hát, igazából nem az, egyáltalán nem vicces.

– *Mindenki ott lesz?* – kérdeztem. – Westonék is?

Anyám erre olyan sziszegő hangot hallatott, ami kétséget sem hagyott afelől, micsoda hatással van rá ennek a családnak már a pusztá említése is.

– Az kizárt. Komolyan el tudod képzelni, hogy ott ülnek és tapsolnak, miközben *engem* a New York City építészeti kultúrájában szerzett különleges érdemeimért járó díjjal tüntetnek ki?

– Ha a távollétük hozzájárul ahhoz, hogy további pletykák kapjanak szárnyra, akkor lehet – feleltem. Elvégre ezeknek semmi sem fontosabb, mint a presztízs és a hírnév. Mégsem azért kérdeztem, mert nem óhajtottam Westonékkal találkozni, mert nem erről volt szó – még ha minden egyes alkalommal újra és újra szembesülnöm is kellett a veszteséggel. Hanem inkább Mrs. Weston miatt, akire annyira hasonlított a lánya, akinek végső soron a bátyám halálát köszönhettem.

Ujjaim megfeszültek a kormánykeréken. Miért nem tudott Valerie egy másik pasast kinézni magának? Miért pont Adam kellett neki?

– Hadd jöjjenek! – mondta anyám komoran. – Ha hajlandó vagy új szmokingot húzni, nekem édes mindegy.

– Rendben – adtam be a derekam. – Elmegyek előtte hozzád, és ott átöltözőm. – Akkor legalább láthatom az öcsémet, és az este máris nem lesz teljes időpocsékolás. – Trish, most le kell tennem. Találkozóm van, és előtte még haza kell ugranom.

– Találkozó az egyik *projekt*ed miatt? – kérdezte meglehetősen rosszállóan.

– Igen, pontosan. – Próbáltam figyelmen kívül hagyni ezt a felhangot. – Egy üzlet a Sohóban.

– Pontosán hol?

– Sullivan, Bleecker sarok.

– Első osztályú hely – mondta. – Hogy szerezted?

– A szokásos – vontam meg a vállam, amit persze ő nem láthatott. – Még a Karma őszi megnyitóján beszéltem néhány emberrel, és valaki hallotta, hogy a tulaj fontolgatja, hogy visszavonul. Így hát megkerestem, és végül beleegyezett, hogy hosszú távra bérbe adja két fiatal nőnek, akik egy végán biztrót szeretnének nyitni azon a helyen.

Anyám felsóhajtott.

– Egyszerűen szenzációs vagy, ha arról van szó, hogyan pazarold el a tehetségedet – kommentálta az elbeszélésemet. – Mikor fordítod már végre valami hasznos dologra a képességeidet? Ugye tudod, hogy akármelyik pozíciót megszerezhetném neked a vállalatnál, amelyiket csak akarod.

Próbáltam lenyelni a nyelvemen lévő csípős megjegyzést. Persze, hogy tudtam, hisz egyetlen alkalmat sem mulasztott el, hogy ezt megemlítse. És azt is tudtam, hogy Adam elvesztése után már-már megszállott küldetésévé vált ez a kívánsága.

De akárhogy is igyekeztem, egyszerűen képtelen voltam rávenni magam, hogy teljesítsem. Egy állás a CW Buildings-nél, tudtam, rövid úton kinyírna, ráadásul azzal járna, hogy tartósan New Yorkban kellene élnem.

– Mikorra legyek ott ma este? – kérdeztem, az előbb elhangzottakról tudomást sem véve. Teljesen felesleges lett volna minden magyarázkodás, úgysem értette volna, miért nem dolgoznék soha ennél a cégnél. Hisz jó párszor megpróbáltam már elmagyarázni.

– Hétre – tájékoztatott anyám. – És kérlek, legyél pontos! És csinálj valamit a hajaddal! Az a szörfös fazon annyira lehetetlen.

– Felejtsd el! – Ez volt minden mondanivalóm. – Nem sokára találkozunk, Trish.

Egyértelmű vereségem ellenére átható pillantással vizsgáltam magam a visszapillantó tükörben, de semmi alap-

ját nem találtam a panaszának. Szőke hajam most valóban kissé összevissza állt, a szél és a sós víz megtette a hatását, a két és fél évvel ezelőtti visszatérésemhez képest azonban sokkal rövidebb lett. Most már összefogni sem tudtam volna. Egyike annak a nem csekély számú engedménynek, amit az itt betöltött szerepemmel kapcsolatban kellett tennem, jóllehet az áldozathozatali hajlandóságomnak is megvoltak azért a határai. Amivel anyám is kénytelen volt kibékülni.

Szerencsére a híd után megszűnt a forgalmi dugó, és a szokásos ütemben hajthattam tovább West Village-be. A ház előtt, ahol laktam, találtam egy szabad helyet, ahol leparkolhattam, és úgy döntöttem, ezt jó jelnek veszem a vasárnap hátralévő részére nézve. Az este egy cseppet sem lesz szórákkoztató, ezt tudtam, de addig még hátra volt néhány óra.

Felcaplattam a negyedikre, és miközben bedugtam a kulcsot a zárba, már alig vártam, hogy lezuhanyozhassak. A lakásba érve máris levetkőztem, ruháimat hanyagul lehajigáltam a padlóra. Ugyan az ülésfűtés az autóban megtette a hatását, a forró vízsugár mégiscsak egészen más volt. A fürdőszobai bojler tekintetem a legjobb barátomnak, különösen a hideg, téli hónapokban.

Húsz perccel később kiléptem a gőzből, és egy törölközőt tekertem a derekamra, majd átmentem a nappaliba. Bár a megnevezés nem egészen pontos, hisz a tetőtéri lakás valójában *egyetlen* nagy helyiségből állt. A konyha a konyhaszigettel és a pulttal közvetlenül a nappaliként szolgáló résszel volt határos, ahol egy óriási kanapé és egy kezeletlen tölgyfa asztal kapott helyet, aminél akár nyolc ember is leülhetett. Az öt méter magas helyiség hátsó traktusában, az acélgerendák tartotta nyitott, extra galérián volt az ágyam.

Utam a fürdőszoba melletti ajtó felé vettem, amelyen belépve az egyik polcra friss ruhákat szereztem. Szokás szerint tudomást sem véve róla, hogy a helyiség nagy része – ami valójában gardrób, és nem raktár akart lenni – még mindig tele volt kartondobozokkal. Sietve csaptam be magam

mögött az ajtót. Már réges-rég ki kellett volna válogatnom Adam cuccait, ám én folyton csak halogattam – és fogom is, valószínű az örökkévalóságig. Egészen pontosan két éve és nyolc hónapja váratott a dolog magára. Ekkor költöztem be a bátyám lakásába. Adam egyszer tréfásan megjegyezte, hogy mindenképp meg kéne tartanom ezt a lakást, arra az esetre, ha ő esetleg meghalna, hogy rájöjjenek, New Yorkban is akadnak helyek, ahol otthon érezhetem magam. Amikor valóban meghalt, ennek a kívánságnak szerettem volna eleget tenni.

Bár a szavai ellenére nem igazán tudtam elképzelni, hogy hosszú távon e között a négy fal között éljek, egy lakásban, amit Adam vett saját magának, és amit a saját elképzelései szerint rendezett be. Azt gondoltam, teljesen kikészít majd, ha ezen a helyen nap mint nap szembesülnöm kell a halálával – az azzal kapcsolatos büntudatról nem is beszélve. És így is lett. Voltak napok, amikor levegőt is alig kaptam, majd' belehaltam a gyászba. Ilyenkor fogtam magam, és elmentem futni, és gyakran órák teltek el, mire vissza mertem jönni a lakásba. Ám egyszer csak rájöttem, hogy mindez bizonyos értelemben közelebb vitt Adamhez. Hogy ott éltem, ahol ő élt. Ott ettem, ahol ő evett. Ott aludtam, ahol ő aludt. Ez olyan kapcsolatot teremtett, ami már soha többet nem lehetett köztünk. Ám ha fájt is, sosem panaszkodtam miatta.

Kilélegeztem, megpróbáltam elhessegetni a gondolataimat a bátyámról. Felvettem a fekete, kapucnis pulóveremet, és magamra kaptam a tegnap a kanapé hátulján maradt, sötét farmerem. A hazafele úton hordott ruháimat épp behajigáltam a szennyeskosárba, mikor hallottam, hogy a gyomrom már-már felháborodottan adja tudtomra, mennyire éhes. Legutóbb előző nap ettem valamit vacsorára. Úgyhogy épp ideje volt megreggelizni, mielőtt a megbeszélt találkozómra indultam volna a Sohóba.

Tojást, paradicsomot és újhagymát vettem elő a hűtőből, miközben háttérzeneként, a telefonomat a nappaliban lévő hifivel összekötve, az egyik nyugisabb lejátszási listámat hall-

gattam, majd feltörtem a tojást az egyik rozsdamentes acél-tálamban, és sóval-borssal fűszereztem. Már épp készültem, hogy vékonyan felkarikázom a hagymát, amikor a telefonom megcsörrent. Megtöröltem a kezemet, felvettem, és kihangsítoztam.

– Jó reggelt, Thaz! – üdvözöltem vigyorogva a barátomat. Őt ismerve, tíz perce kelhetett ki az ágyból. És ezzel nem volt egyedül. – Na, te már fent vagy?

– Épphogy csak – tudósított Balthazar a vonal másik végén egy kiadós ásítás kíséretében. – Hosszú volt az éjszaka. De hadd találjam ki, te már a tengerparton is túl vagy.

– Azt a rohadt, eltaláltad!

– De ugye, tudod, hogy tél van? Nem épp a legmegfelelőbb idő a szörfös idillhez, ha engem kérdezel.

Közben felvágtam a paradicsomot, és apró kockákra szeltem.

– Mi, tényleg? – kérdeztem szarkasztikusan. – Én meg már azt hittem, azért veszek magamnak neoprén ruhát, mert olyan menő, nem azért, mert ötfokos a tenger.

Thaz felnevetett.

– Oké, bocsánat, nem akartam tovább vájkálni a sebedben.

– Nem tetted. – Egy lendületes mozdulattal beleöntöttem a felvert tojást a serpenyőbe. – Mi a helyzet, ember? Felteszem, nem azért hívsz vasárnap reggel, mert hiányoztam.

– De, részben, meg azért, mert estére meghívást kaptam egy partira – mondta. – És arra gondoltam, talán te is szívesen eljönnél. Egy belvárosi klub megnyitója, én is részt vettem a kampányban. Szerintem jó lesz.

Az omlettet folyamatosan szemmel tartva, kicsit lejjebb vettem a hőfokot a tűzhelyen.

– Egy klub? Miféle hely? – Biztos ez is egy olyan előkelő fajta, ahová az emberek csak azért mennek, hogy lássák őket, és felhúzhassák a méregdrága cuccaikat.

Te ugyanúgy a felső osztályhoz tartozol, emlékeztetett egy hang a fejemben.

Igen, de nem saját akaratomból, ellenkeztem dacosan a hanggal. És mindent megteszek az ellen, hogy így legyen.

– A Down Below, odalent a Churchnél.

– A Churchnél? Csak nem az a régi steak étterem? – Az a csehó évek óta üresen állt, sehogy sem akadt rá új bérlő, aki üzemeltesse. Ami egy cseppet sem lepett meg, mert nem volt valami jó helyen. Én legalábbis senkinek sem javasoltam volna, hogy ott nyisson klubot.

– Igen, tudom – mondta Thaz –, elég merész.

– Inkább öngyilkos küldetés – jegyeztem meg szárazon.

– Ezért kéne eljönnöd. – Szinte hallottam a vigyort a hangjában.

Szórakozottan forgattam a szemem, mikor rájöttem, mit akar.

– Á, szóval ez nem is baráti meghívás, hanem munka.

– De igen szórakoztató munka – hívta fel rá a haverom a figyelmem. – Nagyszerű koncepció, Jess. Szolid, elegáns, de nem túl előkelő. És a két fickó, aki vezeti, jó ember. Különben nem kérnélek. – Nem ez volt az első alkalom, hogy egy új helyre próbált elcsalogatni, persze már előre elültetve a bogarat mindenki fülében, hogy én is fel fogok bukkan-
ni. Színtiszta marketingfogás, hisz mindenki tudta jól, ha én valahova elmegyek egy megnyitóra – legyen az étterem, bár vagy klub –, akkor az a hely csakis ígéretes lehet. Ami ugyan-
olyan arányban volt Christopher Coldwell fia örökségének része, mint amennyire az elmúlt két év munkájának gyümöl-
cse.

Nagyot sóhajtottam, és levettem a tűzhelyről a serpenyőt.

– És mit kapok cserébe?

– Italokat a ház számlájára és az én örök hálámat.

– Azt már rég kiértemeltem.

– Örök hálából sosem elég.

Már rég meggyőződött, ám nekem ott volt az a másik prog-
ram.

– Nekem viszont este anyámmal egy díjátadó ünnepségre kell mennem – mondtam, és gyakorlott mozdulattal megfordítottam az omlettet a serpenyőben. – Szerintem tízig biztos eltart. Később azonban utánad tudok menni.

Thaz rosszalló hangon szólt bele a telefonba:

– Mégis meddig tart még igényt Trish a szolgálatodra a kísérőjeként? Szerződést legalább kötöttetek róla? Biztos aláíratott veled egyet.

Kikapcsoltam a tűzhelyet.

– Nekem oké.

– Nem, nem az. Hisz gyűlölöd ezeket a rendezvényeket, akár a pestist, az embereket és az egész felhajtást. Régen mindent megtettél volna, csak hogy ne kelljen elmenned. És ha mégis rákényszerítettek, akkor sem hagytad annyiban, tízből kilencszer biztosan botrány lett a vége.

Ó, igen, emlékszem. Elég jól. De immár huszonhárom voltam, nem tizenhat, és a lázadás nem volt többé napirenden.

– Azok az idők elmúltak, Thaz. De hisz tudod jól, miért csinálom.

– Tudom, de nem kísérgetheted örökké az anyádat, csak azért, mert attól tartasz, hogy ha nem teszed, majd mászt kényszerít erre – váltott egyszerűben komolyra a hangja.

– Igen, tisztában vagyok vele – feleltem szimplán.

– Akkor mondd meg Trishnek, hogy ezentúl egyedül kell mennie ezekre a dögunalmas rendezvényekre! Ezek a gazdag sznobok úgysem értékelik a társaságodat. Ellentétben velem.

Szavai nevetésre készítettek. Mégsem nevettem.

– Amint tudok, lelépek, oké?

– Oké. Este találkozunk.

– Akkor hamarosan, ember. – Kinyomtam a telefont, és levettem a polcra egy tányért az omletthez, hogy végre a pulthoz ülhessek. A lejátszási listán épp Lukas Graham *Everything that isn't me* száma ment.

Milyen találó.

Evés közben aztán odahúztam magamhoz a pult túlsó sarkában érintetlenül tornyosuló levélkupacot. A semmitmondó hirdetések között levelek és számlák után kutattam – ám az utolsó boríték láttán egyszeriben megtorpantam. Nem a levél tartalma miatt állt meg hirtelen az ütő bennem, hisz csak valami borreklám lehetett, ha jól emlékszem, hanem a címzett neve miatt, ami rajta állt: *Adam Coldwell*.

A levelet a bátyámnak küldték.

Lassan kifújtam a levegőt, és éreztem, ahogy a szívem fájdalmasat dobban a mellkasomban. Korábban már hozzá szoktam, hogy egy darabig még ide jött a postája. A beköltözésem után szinte állandóan. És minden hónapban leültem, hogy átnézzem a dolgait, majd e-maileket és levelet írtam, amiben tudattam a levelek feladóival – többnyire reklámcégekkel –, hogy a bátyám már nincs az élők sorában. Olyan volt, mint egy rituálé, egy vissza-visszatérő kínzás, amitől valamiféle megkönnyebbülést reméltem, de hiába, az csak nem akart bekövetkezni. Ám az elmúlt hónapokban nem érkezett több levél a postaládámba Adam részére, és már kezdtem azt hinni, hogy vége, ez már így marad. Micsoda ostobaság volt tőlem!

Mintha valaha is vége lehetne.

Összegyűrtem a levelet, és egy jól irányzott mozdulattal olyan messzire hajítottam, amilyen messzire csak tudtam. Ám megakadt a kanapé háttámláján, és a szivacsra esett, fehéren virítva a sötétzöld ellenében. Úgy éreztem, mintha az az átkozott papírdarab is szemrehányóan bámulna vissza rám. Ezért felálltam, hogy felvegyem, és a szemetesbe dobjam. Visszatérve az omlettemnek egyszeriben olyan íze lett, akár egy darab kartonnak, a gondolataim pedig sötétebbek voltak, mint valaha.

Tizennégy évesen elvesztettem az apámat, és azt hittem, hogy életem legkeményebb, legsötétebb időszakán vagyok túl. Hát, távolról sem. Adam halála olyan módon küldött padlóra, ami még ennél is sokkal rosszabb volt. Talán azért,

mert már a második szerettem volt a sorban, akinek túlságosan is korán kellett távoznia. Vagy azért, mert nem voltam ott, hogy megakadályozzam, hogy azt a végzetes hibát elkövesse. A hibát, hogy beleszeretett a nőbe, aki először beszippantotta a saját világába, majd halálos szakadékba rántotta.

Valerie Westonba.